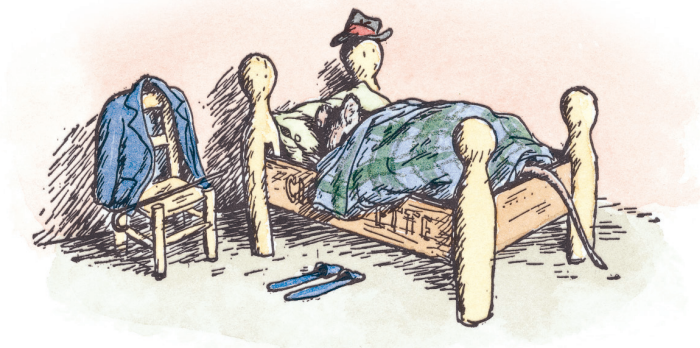

În conductă

Când a apărut al doilea fiu al soției domnului Frederick C. Little, toată lumea a remarcat că nu era cu mult mai mare ca un șoarece. Adevărul e că bebelușul semăna mult cu un șoarece în toate privințele. Era înalt doar de vreo cinci centimetri și avea un nas ascuțit ca de șoarece, coadă de șoarece, mustăți de șoarece și

acea atitudine plăcută, sfioasă, a unui șoarece. La doar câteva zile după ce se născuse, nu doar că arăta ca un șoarece, dar se și purta ca unul – avea pălărie gri și un baston mititel. Domnul și doamna Little l-au botezat Stuart, iar domnul Little i-a făcut un pătuț mic, din patru cârlige de rufe și un pachet de țigări.

Spre deosebire de majoritatea bebelușilor, Stuart a putut merge de îndată ce s-a născut. La o săptămână se putea urca pe veioze, cățărându-se pe fir. Doamna Little și-a dat seama imediat că hainele de copil pe care le cumpărase nu erau potrivite, așa că s-a pus pe treabă și i-a croit un costum mititel din stofă albastră, cu buzunare aplicate, în care să-și țină batista, banii și cheile. În fiecare dimineață, înainte ca Stuart să se îmbrace, doamna Little mergea în camera lui și îl

cântărea pe un cântar mic, destinat de fapt cântării scrisorilor. La naștere, Stuart ar fi putut fi expediat cu poșta Prioripost pentru o taxă de trei cenți, dar părinții au preferat să-l țină, nu l-au expediat; iar când, la vârsta de o lună, luase în greutate doar zece grame, mama a fost atât de îngrijorată, încât a chemat medicul.

Doctorul a fost încântat de Stuart și a zis că-i foarte neobișnuit ca o familie din America să aibă un șoarece. I-a luat temperatura lui Stuart și a văzut că avea 37 de grade, adică o temperatură normală pentru un șoarece. I-a examinat și pieptul, și inima și i s-a uitat în urechi cu o lanternă, cu un aer solemn. (Nu orice doctor se poate uita în urechile unui șoarece fără să-l umfle râsul.) Totul părea în regulă, iar doamna Little a fost încântată de rezultatul atât de bun.

— Îndopați-l!
a spus medicul vesel, la plecare.

Casa familiei Little era un loc plăcut, aflat lângă un parc

din New York. Dimineața, soarele se strecura prin ferestrele de la răsărit, iar toți membrii familiei Little se trezeau de obicei devreme. Stuart le era de mare ajutor părinților și fratelui său mai mare, George, fiindcă era atât de mic și putea face anumite lucruri de care e-n stare un șoarece, ba chiar cu plăcere. Într-o zi, când curăța cada după ce se îmbăiase domnul Little, doamna Little și-a pierdut un inel și și-a dat seama îngrozită că îi căzuse în conducta de canalizare.

— Oare ce să fac? se întreba ea încercând să nu plângă.

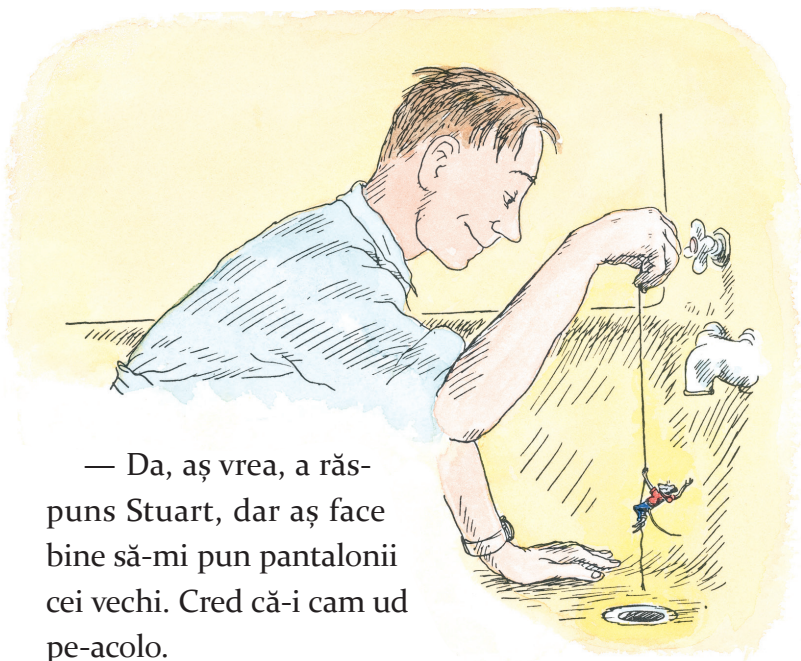
— În locul tău, a zis George, aș îndoi o agrafă de păr în forma unui cârlig de pescuit, aș lega-o de un fir de ață și aș încerca să pescuiesc inelul.

Așa că doamna Little a luat o bucată de ață și o agrafă și vreme de jumătate de oră a tot pescuit după inel; dar conducta era întunecată și cârligul se poticnea mereu în ceva înainte ca ea să-l coboare mai departe, acolo unde era inelul.

— Ai reușit? a întrebat domnul Little, intrând în baie.

— Nu, deloc, a zis doamna Little. Inelul e prea departe și nu-l pot pescui.

— Ce-ar fi să-l trimitem pe Stuart după el? a propus domnul Little. Ce zici, Stuart, vrei să încerci?

— Da, aş vrea, a răspuns Stuart, dar aş face bine să-mi pun pantalonii cei vechi. Cred că-i cam ud pe-acolo.

— Și încă cum! a zis George, care era un piculeț deranjat că ideea lui cu cârligul nu funcționase.

Așa că Stuart s-a strecurat în vechii săi pantaloni și s-a pregătit să coboare în conductă după inel. A hotărât să ia și firul cu el, lăsând unul dintre capete în mâinile tatălui.

— Când trag de trei ori de fir, ridică-mă, a zis.

Și, în vreme ce domnul Little stătea în genunchi în cadă, Stuart a alunecat încet în conductă, dispărând.

Cam peste un minut, s-au și simțit cele trei smucituri ale firului, iar domnul Little l-a tras cu grijă în sus. Acolo, la capăt, se afla Stuart, cu inelul în jurul gâtului, în siguranță.

— Ah, băiețelul meu curajos, a spus mândră doamna Little, sărutându-l pe Stuart și mulțumindu-i.

— Cum era acolo? a întrebat domnul Little, mereu curios să afle mai multe despre locurile unde nu ajunsese niciodată.

— Nu era deloc rău, a zis Stuart.

Dar adevărul e că se cam năclăise în conductă, așa că a fost nevoie să facă baie și să se și stropească un pic cu niște parfum de violete de-al mamei, înainte să se simtă iarăși bine în pielea lui. Toată familia a considerat că s-a descurcat de minune.

Probleme acasă

Stuart a fost de ajutor și când a venit vorba de ping-pong. Celor din familia Little le plăcea să joace ping-pong, dar mingile se tot rostogoleau pe sub scaune, canapele și calorifere, iar asta însemna că jucătorii se aplecau întruna să caute pe sub tot felul de obiecte. Stuart a învățat în curând să alerge după mingi și era foarte interesant să-l vezi cum iese de sub un calorifer fierbinte împingând o minge de ping-pong cu toată puterea, cu broboane de transpirație curgându-i pe obraji. Mingea, desigur, era aproape cât el de mare și trebuia să se împingă cu toată greutatea ca s-o facă să se rostogolească.

Familia Little avea în camera de zi un pian cu coadă, funcțional, cu excepția unei clape

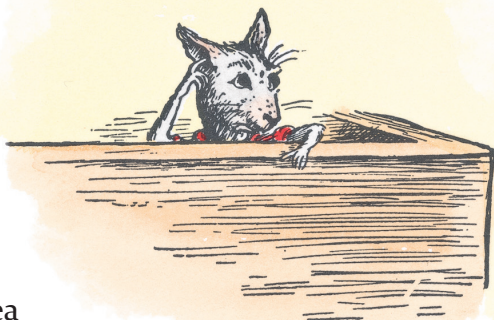

care se cam înțepenea și nu mergea bine. Doamna Little a spus că bănuiește că de vină e vremea umedă, dar nu prea văd cum ar fi putut fi vremea umedă de vină, fiindcă acea clapă era înțepenită de vreo patru ani, timp în care fuseseră și multe zile senine și calde. În tot cazul, clapa era țeapănă și asta era o mare problemă pentru oricine încerca să cânte la pian. Pe George îl deranja mai cu seamă când încerca să cânte „Scara măgarului“, o melodioară destul de însuflețită.

George a fost cel care a avut ideea să îl bage pe Stuart în pian, ca să împingă în sus clapa atunci când era cântată nota cu pricina. Nu era treabă ușoară pentru Stuart, fiindcă trebuia să stea ghemuit între ciocănelele tapetate cu fetru, ca să nu fie lovit în cap. Dar lui Stuart

îi și plăcea: era captivant înăuntrul pianului, cum se tot ferea de lovituri, iar sunetul era absolut fantastic. Uneori, după o ședință lungă, ieșea de acolo de-a dreptul surd, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din avion după o călătorie lungă; și trecea o vreme înainte să se simtă iarăși normal.

Domnul și doamna Little discutau adesea despre Stuart, între ei, încet, când nu era el prin preajmă, fiindcă de fapt nu-și prea reveniseră din șocul și surprinderea de a avea un șoricel în familie. Era atât de mititel și ridica atâtea probleme părinților lui. Domnul Little a spus că, în primul rând, ar trebui ca în conversațiile lor să nu folosească niciodată cuvântul „șoarece“. A pus-o pe doamna Little să rupă din cartea cu cântece de noapte bună pagina cu „Trei șoricea într-un picior, noapte bună, somn ușor“.

— Nu vreau ca lui Stuart să îi intre tot felul de idei în cap, a spus domnul Little. Nu mi-ar plăcea ca fiul meu să crească temându-se că nevasta unui fermier o să-i taie coada cu un cuțit ascuțit, așa cum se întâmplă

în poezioară. Chestii de felul acesta îi fac pe copii să viseze urât noaptea, când se duc la culcare.

— Da, a răspuns doamna Little, și cred că am face bine să ne gândim la începutul poeziei „Era Ajunul Crăciunului și-n toată casa, de fel, nimic nu mișca, nici măcar un șoricel“. Cred că Stuart ar fi jenat să audă cât de bagatelizați sunt șoarecii acolo.

— Ai dreptate, a spus soțul ei, dar ce o să spunem când ajungem la acel vers din poezie? Va trebui să înlocuim cu *un* ceva. Nu putem să zicem pur și simplu că „Era Ajunul Crăciunului și-n toată casa, de fel, nimic nu mișca“. Se simte că lipsește ceva; ne trebuie un cuvânt care să rimeze cu „de fel“.

— Ce-ar fi să punem „un puricel“? a întrebat doamna Little.

— Sau „purcel“? a sugerat domnul Little.

— Eu propun „ostropel“, a intervenit George, care ascultase discuția din celălalt capăt al camerei.

S-a hotărât că înlocuitorul ideal era „puricel“, așa că atunci când s-a apropiat Crăciunul, doamna Little a șters cu grijă cuvântul „șoricel“ din poezie și a scris acolo cuvântul „puricel“, iar Stuart a crezut mereu că poezia e așa:

*Era Ajunul Crăciunului și-n toată casa, de fel,
Nimic nu mișca, nici măcar un puricel.*

Dar lucrul care îl îngrijora cel mai tare pe domnul Little era gaura de șoarece din cămară. Această gaură fusese făcută de niște șoareci înainte ca familia Little să se mute aici, iar ei nu se ocupaseră să o astupe. Domnul Little nici nu prea știa ce simte cu adevărat Stuart în legătură cu o gaură de șoarece. Nu știa nici unde duce gaura și îl tulbura gândul că poate Stuart va dori într-o zi să se aventureze prin ea.

— Până la urmă, el chiar arată foarte mult ca un șoarece, i-a spus domnul Little soției. Iar eu n-am văzut niciodată până acum vreun șoarece căruia să nu-i placă să se vâre într-o gaură.

